www.aminnews.ir amine.mardom@yahoo.com @aminnewspaper
مرامنامه اخلاقی روزنامه نگاران روزنامه امین در سایت روزنامه

روزنامه سراسری سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی
صبح ایران
صاحب امتیاز و مدیر مسئول: میرایوب پیرایش قهوه چی
نشانی دفتر تبریز: خیابان امام خمینی(ره) - کلانتر کوچه - کوچه ششم پلاک ٦١ - طبقه اول
تلفن: ٣٣٣٥٢٧٧٤ (٠٤١) و ٣٣٣٥٢٧٧٩ (٠٤١)
تلفکس: ٣٣٣٥٢٧٥١ (٠٤١)
آدرس پست الکترونیکی: amine.mardom@yahoo.com
نشانی دفتر تهران: خیابان کارگر - نرسیده به چهارراه لشکر روبروی ساختمان پست - پلاک ٨٥١ طبقه سوم - واحد ٦
تلفن: ٦٦٤٩٤٣١٨ (٠٢١) و ٦٦٤٩٤٣٩١ (٠٢١)
چاپ: چاپ سبز

سه شنبه ۲۰ مرداد ۱۴۰۵ / ۲۷ صفر ۱۴۴۸ هـ. ق / 11 August ۲۰۲۶ / شماره ۷۲۸۶ / سال بیست و نهم

PDF Compressor Free Version

داستان عجیب جدایی ربیعی از تراکتور؛

سرمربی بَد بود یا تصمیم مدیران باشگاه؟

محمد ربیعی در حالی از تراکتور جدا شد که کمتر از ۲۰۰ روز از آغاز همکاری‌اش با این باشگاه می‌گذشت؛ مربی‌ای که در این مدت تنها سه بار در بازی‌های رسمی روی نیمکت سرخ‌پوشان تبریزی نشست و در نهایت پنج روز مانده به آغاز لیگ، جای خود را به جواد نکونام داد.

جدایی محمد ربیعی از تراکتور را می‌توان یکی از عجیب‌ترین تغییرات روی نیمکت تیم‌های مدعی در آستانه آغاز فصل جدید دانست. تغییری که نه پس از چندین هفته ناکامی، نه بعد از یک دوره طولانی مسابقات و نه حتی در میانه فصل، بلکه تنها پنج روز پیش از شروع لیگ رقم خورد.

ربیعی روز ۲۸ بهمن ۱۴۰۴ و پس از جدایی دراگان اسکوچیچ هدایت تراکتور را بر عهده گرفت. باشگاه در آن مقطع اعلام کرده بود که این مربی تا پایان فصل هدایت تیم را بر عهده خواهد داشت و ربیعی حتی برای پیوستن به کاروان این تیم، راهی قطر شد.

اما آنچه دوره حضور ربیعی در تراکتور را بیش از هر چیز عجیب می‌کند، فاصله میان مدت قرارداد و تعداد مسابقاتی است که او عملاً روی نیمکت نشست است. ربیعی در مجموع ۱۷۸ روز در جمع تراکتوری‌ها حضور داشت، اما سهم او از هدایت رسمی تیم تنها سه مسابقه بود؛ سه مسابقه‌ای که حاصل آن یک پیروزی، یک تساوی و یک شکست شد.

اولین تجربه ربیعی روی نیمکت تراکتور خیلی زود به یکی از مهم‌ترین مسابقات فصل این تیم گره خورد؛ دیدار مقابل شباب‌الاهلی امارات در لیگ نخبگان آسیا. تراکتور در آن مسابقه با نتیجه ۳ بر صفر شکست خورد و از ادامه رقابت‌ها کنار رفت. پس از آن، ربیعی در دو مسابقه لیگ برتر روی نیمکت تراکتور نشست. ابتدا برابر ملوان که با تساوی یک بر یک به پایان رسید و سپس مقابل گل‌گهر که تراکتور موفق شد با یک گل به پیروزی برسد. بنابراین کارنامه رسمی ربیعی روی نیمکت تراکتور به شکل عجیبی کوتاه باقی ماند.

از این منظر، آمار نه یک دوره طولانی ناکامی را نشان می‌دهد و نه فرصتی جدی برای ارزیابی عملکرد فنی یک سرمربی. ربیعی عملاً پیش از آنکه بتواند پروژه‌ای را که برای تراکتور در نظر گرفته شده بود در مسابقات رسمی اجرا کند، از این تیم جدا شد.

حال سوال از مدیریت باشگاه تراکتور این است که اگر واقعا ربیعی مناسب برای هدایت تی‌تی‌ها نبود چرا در حساس‌ترین مقطع فصل و یکی از حساس‌ترین دیدارهای تاریخ این باشگاه هدایت پرشورهای تبریزی را بر عهده گرفت؟ اگر نتایج تی‌تی‌ها با این سرمربی باب میل مدیریت و هواداران این تیم نبود، چرا مهم‌ترین مقطع فصل یعنی پیش از شروع مسابقات فصل جدید، بازیکنان این تیم زیر نظر این سرمربی به تمرینات خود پرداختند؟ بهتر نبود که بعد از این ۳ دیدار و فاصله زمانی مناسبی که باشگاه تا شروع فصل جدید زمان داشت، سرمربی جدید انتخاب می‌شد تا بتواند خیلی بهتر با بازیکنان ارتباط بگیرد و برنامه‌های تاکتیکی خود را اجرا کند؟ چرا باید به فاصله ۵ روز تا شروع لیگ برتر سرمربی تغییر کند؟

حتی بزرگ‌ترین سرمربی‌های دنیا نیز در این فاصله زمانی کوتاه نمی‌توانند پتانسیل‌های خود را به خوبی نشان دهند. آن هم در فصلی که تی‌تی‌ها باید در ۳ جام مهم با حریفان خود روبرو شوند. سوال دیگر از جواد نکونام است. بازیکنی که در زمان بازیگری خود در باشگاه‌هایی که حضور داشت و تیم ملی فوتبال ایران یکی از ستاره‌های زمان خود محسوب می‌شد. چرا باید وقتی دوران نه چندان موفقی در زمان سرمربی‌گری خود داشته، این ریسک را انجام دهد که در این زمان کم هدایت یکی از پرستاره‌ترین تیم‌های لیگ برتر فوتبال را برعهده بگیرد؟ اهمیت جدایی ربیعی فقط به تعداد بازی‌های او محدود نمی‌شود. زمان این تصمیم نیز آن را به اتفاقی کم‌سابقه تبدیل کرده است.

اگر از زاویه آماری به ماجرا نگاه کنیم، داستان ربیعی در تراکتور بیشتر از آنکه داستان یک مربی ناکام باشد، داستان یک پروژه نیمه‌تمام است. او ۱۷۸ روز در باشگاه حضور داشت، اما تنها سه مسابقه رسمی فرصت هدایت تیم را پیدا کرد. در نخستین مسابقه شکست خورد، در دومین بازی مساوی کرد و در سومین دیدار به پیروزی رسید. سپس بدون آنکه فصل جدید را روی نیمکت تراکتور آغاز کند، از این تیم کنار رفت.

در چنین شرایطی، نمی‌توان تنها با استناد به یک شکست آسیایی یا سه نتیجه رسمی، عملکرد فنی ربیعی را قضاوت کرد. از طرف دیگر، نمی‌توان از این واقعیت نیز گذشت که باشگاه تراکتور در نهایت به این نتیجه رسیده که ادامه این همکاری به صلاح نیست و تصمیم به تغییر گرفته است.

از تلخی لیگ ملت‌ها تا رؤیای لس‌آنجلس؛

والیبال بدنبال گرفتن بلیت المپیک

تیم ملی والیبال ایران پس از پایان ناامیدکننده لیگ ملت‌ها، حالا در فاصله کمتر از یک ماه تا قهرمانی آسیا با یک هدف بزرگ روبه‌رو است؛ قهرمانی در ژاپن که می‌تواند مسیر المپیک را کوتاه‌تر کند.

لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ برای والیبال ایران آن‌طور که انتظار می‌رفت پیش نرفت. تیم ملی در پایان مرحله مقدماتی با سه پیروزی و ۹ شکست و ۱۱ امتیاز در جایگاه پانزدهم قرار گرفت؛ نتیجه‌ای که فاصله قابل توجهی با تیم‌های مدعی نشان داد و باعث شد انتقادها از عملکرد تیم ملی و کادر فنی افزایش پیدا کند. با این حال، در میان نتایج نه‌چندان خوب ایران، یک مسابقه تصویر متفاوتی از تیم ملی نشان داد؛ دیدار برابر ژاپن در هفته دوم لیگ ملت‌ها.

ایران در آن مسابقه دو ست نخست را واگذار کرد، اما از ست سوم شرایط کاملاً تغییر کرد. شاگردان روبرتو پیاتزا با برگشت به بازی، دو ست پیاپی را از ژاپن گرفتند و کار را به ست پنجم کشاندند. در نهایت ژاپن با نتیجه ۳ بر ۲ به پیروزی رسید، اما مسابقه نشان داد فاصله دو تیم آن‌قدر که جدول و رنکینگ نشان می‌دهد زیاد نیست. این مسابقه حالا در شرایطی اهمیت بیشتری پیدا کرده است؛ چراکه کمتر از دو ماه بعد، ایران و ژاپن در مهم‌ترین رقابت والیبال آسیا دوباره مقابل یکدیگر قرار می‌گیرند؛ این بار در شرایطی که نتیجه مسابقه می‌تواند فراتر از یک برد و باخت معمولی باشد.

ژاپن در سال‌های اخیر به قدرت اول والیبال آسیا تبدیل شده و عملکردش در لیگ ملت‌های امسال نیز این موضوع را تأیید کرد. این تیم مرحله مقدماتی لیگ ملت‌ها را با ۱۲ پیروزی از ۱۲ مسابقه و ۳۰ امتیاز به پایان رساند و در صدر جدول قرار گرفت. در مقابل، ایران با قرار گرفتن در رده پانزدهم لیگ ملت‌ها، شرایط متفاوتی داشت. تیم ملی در طول این مسابقات فراز و نشیب زیادی داشت و همین مسئله باعث شد جایگاهش در رده‌بندی جهانی نیز تحت فشار قرار بگیرد و پس از یک دهه ایران در جایگاه نوزدهم قرار گرفت.

فاصله‌ای که نباید بزرگ‌تر از واقعیت دیده شود

با وجود نتایج لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ والیبال، مسابقه ایران و ژاپن یک نکته مهم را برای کادر فنی روشن کرد؛ ژاپن شکست‌ناپذیر نیست. ایران در آن دیدار پس از عقب افتادن ۲ بر صفر، توانست مسابقه را به تساوی بکشاند و حتی در ست چهارم در امتیازات پایانی برتری خود را حفظ کند. در نهایت ژاپنی‌ها در ست پنجم ۱۵ بر ۱۲ پیروز شدند و مسابقه را به سود خود تمام کردند. بنابراین اگر تیم ملی بتواند از اشتباهات گذشته درس بگیرد و با ترکیب کامل‌تر و آماده‌تری وارد مسابقات قهرمانی آسیا شود، نمی‌توان از پیش ژاپن را قهرمان دانست. این موضوع به‌خصوص از آن جهت اهمیت دارد که ایران برای قهرمانی آسیا تنها به دنبال یک مدال نیست. این مسابقات یکی از مهم‌ترین ایستگاه‌های مسیر المپیک لس‌آنجلس محسوب می‌شود.

یک قهرمانی، یک بلیت المپیک

مسابقات قهرمانی مردان آسیا کمتر از یک ماه دیگر در ژاپن برگزار خواهد شد و ۱۲ تیم در آن حضور دارند. ایران، ژاپن، چین، کره‌جنوبی، استرالیا و چند تیم دیگر برای رسیدن به عنوان قهرمانی رقابت می‌کنند. اهمیت این مسابقات با تغییر سیستم انتخابی المپیک ۲۰۲۸ بیشتر شده است. طبق ساختار جدید، ۱۲ تیم مسابقات المپیک از چهار مسیر مشخص می‌شوند: آمریکا به‌عنوان میزبان، پنج قهرمان قاره‌ای سال ۲۰۲۶، سه تیم برتر رقابت‌های جهانی ۲۰۲۷ که هنوز سهمیه نگرفته‌اند و در نهایت سه تیم برتر رنکینگ جهانی پس از مرحله مقدماتی لیگ ملت‌های ۲۰۲۸ که سهمیه نداشته باشند.

در چنین شرایطی، قهرمانی آسیا برای ایران بهترین و کم‌دردسرترین مسیر است. اگر تیم ملی در ژاپن به مدال طلا برسد، سهمیه المپیک را بدون نیاز به انتظار برای نتایج جام جهانی ۲۰۲۷ یا محاسبات پیچیده رنکینگ به دست خواهد آورد. البته قهرمانی آسیا تنها اهمیت این رقابت نیست. بهترین تیم‌های واجد شرایط قاره نیز می‌توانند سهمیه حضور در رقابت‌های جهانی ۲۰۲۷ را به دست آورند و مسابقات قاره‌ای علاوه بر تعیین مسیر سهمیه‌ها، روی رنکینگ جهانی نیز اثر می‌گذارند. به همین دلیل، حتی اگر ایران به قهرمانی نرسد، عملکرد این تیم در ژاپن می‌تواند برای ادامه مسیر دو ساله تا المپیک اهمیت زیادی داشته باشد.

رنکینگ؛ نگرانی دیگری برای ایران

یکی از مشکلات فعلی والیبال ایران، جایگاه این تیم در رده‌بندی جهانی است. ایران که در سال‌های گذشته بارها در جمع تیم‌های برتر جهان قرار داشت،ولی حالا با قرار گرفتن در رنکینگ نوزدهم فدراسیون جهانی، فاصله محسوسی با جایگاه مطلوب خود دارد و نتایج ضعیف در لیگ ملت‌ها نیز شرایط را بهتر نکرده است. اهمیت این موضوع زمانی بیشتر مشخص می‌شود که بدانیم یکی از سه سهمیه نهایی المپیک از طریق رنکینگ جهانی پس از مرحله مقدماتی لیگ ملت‌های ۲۰۲۸ تعیین خواهد شد. بنابراین اگر ایران سهمیه مستقیم قهرمانی آسیا را به دست نیاورد، باید تا سال ۲۰۲۸ در سطحی بازی کند که بتواند جایگاه خود را در میان بهترین تیم‌های بدون سهمیه حفظ کند. سیستم رنکینگ فدراسیون جهانی نیز تمام نتایج مسابقات رسمی را در محاسبات خود وارد می‌کند. برای تیمی که در لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ پانزدهم شده، سپردن سرنوشت المپیک به آخرین مرحله انتخابی، تصمیم مطمئنی نیست.

حالا نوبت پیاتزاست

لیگ ملت‌ها برای تیم ملی ایران فقط یک نتیجه ضعیف در جدول نبود؛ این مسابقات نقاط ضعف تیم را هم آشکار کرد. کادر فنی فرصت داشت بازیکنان مختلف را امتحان کند، ترکیب‌ها را تغییر دهد و نقاط ضعف را بشناسد. حالا دیگر زمان آزمون و خطا به پایان رسیده است. پیاتزا در قهرمانی آسیا باید تیمی را به زمین بفرستد که تکلیف ترکیب اصلی، سیستم بازی و وظایف بازیکنان در آن مشخص باشد. ایران برای رسیدن به المپیک به مسابقاتی نیاز دارد که در آن کمترین اشتباه ممکن را مرتکب شود.

از سوی دیگر، حضور بازیکنان باتجربه‌تر می‌تواند به تیم کمک کند. بازگشت بازیکنانی مانند امین اسماعیل‌نژاد نیز می‌تواند دست کادر فنی را در مسابقات حساس بازتر کند؛ به‌خصوص در دیدارهایی که یک یا دو امتیاز می‌تواند سرنوشت یک ست یا حتی یک مسابقه را تغییر دهد. قهرمانی آسیا برای ایران دیگر صرفاً رقابت برای کسب یک مدال نیست. یک طرف ماجرا تیمی قرار دارد که در لیگ ملت‌ها بهترین عملکرد تاریخ خود را در این رقابت‌ها ثبت کرده و با ۱۲ پیروزی متوالی صدرنشین مرحله مقدماتی شده است؛ طرف دیگر تیمی که پس از یک لیگ ملت‌های پرنوسان باید خودش را برای مهم‌ترین تورنمنت قاره آماده کند.

با این حال، همان مسابقه پنج‌ست در لیگ ملت‌ها نشان داد که ایران می‌تواند برابر ژاپن رقابت کند. حالا این تیم باید از آن مسابقه درس بگیرد و اشتباهاتی را که در لیگ ملت‌ها داشت تکرار نکند. ژاپن مدعی اصلی قهرمانی است، اما ایران هم پیش از شروع مسابقات بازنده نیست. اگر تیم ملی با آمادگی مناسب، ترکیب درست و تمرکز بالا وارد ژاپن شود، می‌تواند برای قهرمانی بجنگد. این بار پای یک جام قاره‌ای در میان نیست؛ پای المپیک در میان است و شاید برای والیبال ایران، بهترین راه این باشد که به جای دو سال انتظار و محاسبه امتیازات رنکینگ، کار را همان جایی تمام کند که قرار است آغاز شود؛ قهرمانی در ژاپن می‌تواند یک بلیت مستقیم برای لس‌آنجلس را برای بلندقامتان ایران به ارمغان بیاورد.

نوبت دوم

فراخوان مناقصه عمومی (ارزیابی کیفی فشرده یک مرحله ای)
به شماره ۲۰۰۵۰۹۲۷۶۹۰۰۰۰۲۹

شناسه آگهی: ۲۲۴۶۴۷۸
روابط عمومی شرکت گاز استان تهران

ذکر روز سه شنبه

یا أَرْحَمَ الرّاحِمین
"ای مهربان‌ترین مهربانان"

رخدادهای تاریخی امروز

- درگذشت "صلاح الدین ایوبی" سردار شجاع مسلمان در جنگ‌های صلیبی (۵۸۹ق)
- تأسیس رسمی مذهب "پروتستان" توسط "مارتین لوتر" (۱۵۲۹م)
- امضای "قرارداد سیفر" (سور) میان عثمانی و متفقین (۱۹۲۰م)
- مأموریت "اسامهٔ بن زید" از سوی پیامبر برای تجهیز سپاه جهت نبرد با رومیان (۱۱ق)
- نام بانک شاهی به بانک انگلیس در ایران و خاورمیانه تغییر یافت. (۱۳۲۸ ش)

استفتائات رهبری

آیا در نمازهای مستحبی مثل نماز شب، لازم است که زنان همانند نمازهای واجب، پوشش را رعایت کنند؟ اگر رعایت نشود، نماز باطل است؟

فرقی بین نماز واجب و مستحب نیست و اگر عمداً رعایت نشود، نماز باطل است.

حدیث روز

پیامبر اکرم (ص)

أَربَعَةٌ حَقَّ عَلَی اللهِ أَن لا یُدخِلَهُمُ الجَنَّةَ وَلا یُذِیقَهُم نَعِیمَها: مُدمِنُ الخَمرِ وَ آکِلُ الرِّبا وَ آکِلُ مالِ الیَتیمِ بِغَیرِ حَقٍّ وَ العاقُّ لِوالِدَیهِ.

چهار کس‌اند که بر خداست آنان را به بهشت، داخل نگرداند و نعمت‌های آن را به آنان نچشاند: باده‌گسار، رباخوار، به ناحق خورنده مال یتیم، و نافرمان از پدر و مادر خویش.

داستان دنباله دار

قایق و کنده

قسمت آخر — سعیده پیرایش

... آرام ضربه‌ای روی پایم زد. انگار می‌خواست با همین تماس کوتاه، تمام آن فکرهای سرکش را سرِ جایشان بنشاند: «اینَ چه حرفیه؟»

نفسی کشید ایستاد: «یه راهی براش پیدا می‌کنیم...»

و رفت تا چای بریزد. همیشه خوردنِ چای برایش راهگشا بود.

چای را در سکوت نوشیدیم. تمام مدت در فکر فرو رفته بود؛ نگاهش به بخارِ فنجان بود و من، بندبندِ وجودم از آن سکوتِ طولانی کش می‌آمد. اضطراب زیرِ پوستم دوید. طاقتم طاق شد و با صدایی که بی‌دلیل بالا می‌رفت، گفتم: «دیدی؟ برای همین بهت نمی‌گفتما...»

متعجب نگاهم کرد. فنجان میانِ دست‌هایش خشک ماند: «چی شده مگه؟»

عصبانی‌تر بلند شدم. طولِ اتاق را با قدم‌های بلند و بی‌هدف رژه رفتم: «از وقتی بهت گفتم رفتی تو فکر... نترس، خودم یه کاریش می‌کنم... گرسنه نمی‌مونیم!»

چشمانش گرد شد. انگار از دنیای دیگری به من نگاه می‌کرد. لبخندی ناباور روی لبش نشست: «چی داری می‌گی؟ راستش من از قبل یه فکری به سرم زده بود، داشتم توی ذهنم سبک‌سنگینش می‌کردم که چطور بهت بگم...»

بعد ریز خندید و سرش را تکان داد: «اعصاب نداریا!»

خودش را جمع‌وجور کرد. با تردیدی که در صدایش می‌لرزید، گفت: «راستش... با خودم می‌گفتم تو که این‌همه هنر داری، چرا به فکرِ باز کردنِ یه آتلیه نیستی؟»

با ناامیدی سرم را تکان دادم. پوزخندی از سرِ کلافگی زدم: «این بود فکرِ بکرت؟»

دستپاچه شد. انگار بخواهد حرفش را در هوا بگیرد، سریع توضیح داد: «نه، بیشتر بهش فکر کن! توی اون کوچه آخه کی می‌آد لباس بخره؟ وقتی بر خیابون پُر از پاساژه... ولی یه کلاس نقاشی یا عکاسی که تو توش ماهری، می‌تونه توی همون کوچه کلی آدم رو بکشونه سمتِ خودش.»

خیره ماندم به لب‌هایش. او ادامه داد، این‌بار محکم‌تر: «من چند باری که رفتم توی پارکِ اون محله، دیدم کلی نوجوون بیکار می‌چرخن. خانواده‌ها دنبالِ یه جا می‌گردن؛ هم بچه‌شون هنر یاد بگیره، هم وقتش تلف نشه... هم جاشون امن باشه!»

حرفش که تمام شد، سکوتِ سنگینی بین‌مان قد کشید. خیره ماندیم به هم. فکرش مثل یک جرقه‌ی ناگهانی توی تاریکی بود؛ درخشان، اما ترسناک. شروعِ یک بازی جدید، آن هم وسطِ این آوارِ قرض و بدهی، کارِ حضرتِ فیل بود.

همین را آوار کردم روی سرش: «می‌دونی چقدر خرج داره؟ چقدر دنگ‌وفنگ داره؟»

بی‌خیال، انگار که از سدهای جلوی رویمان ترسی نداشته باشد، گفت: «مهم اینه که هم مدرکش رو داری، هم مجوزش رو. بقیه‌ش رو هم کم‌کم درست می‌کنیم.»

بعد سکوت کرد. سرش را کمی کج کرد و با نگاهی شیطنت‌بار زوم شد چند ثانیه خیره ماند و در آخر، با لبخندی کج تیرِ خلاص را زد: «نکنه می‌ترسی؟»

این سوال تکانم داد. بندبندِ بدنم سفت شد.

من؟ بترسم؟

تا صبح خوابم نبرد. شیوا اما راحت، با نفس‌های منظم خوابیده بود. دم و بازدم آرامش، دلم را قرص می‌کرد؛ با این حال، هنوز هم ته دلم شور می‌زد.

نزدیک اذان صبح به یاد حرفهای مش رمضان افتادم. کنده محکم من شاید علم و هنری بود که داشتم.

بلند شدم و نمازم را خواندم و توکل کردم.

حالا، هر بار که از پشتِ شیشه‌ی قدی آتلیه به هیاهوی بچه‌های کلاس نقاشی نگاه می‌کنم، یادِ آن شب می‌افتم. شیوا با دو استکان چای داغ از آشپزخانه‌ی کوچک انتهای آتلیه بیرون می‌آید. استکان را روی میز کارم، کنارِ دوربین و طرح‌های هنرجوها می‌گذارد و لبخند می‌زند؛ همان لبخند کج آن شب.

راست می‌گفت؛ بقیه‌اش کم‌کم درست شد. فقط یک شجاعتِ کوچک می‌خواست که آن شب شیوا مثلِ قندِ توی دلِ شورزده‌ام حل کرد.

پایان

رئیس فدراسیون فوتبال تاج:

هوش مصنوعی باید در فوتبال گسترش پیدا کند

رئیس فدراسیون فوتبال گفت: هوش مصنوعی باید در تمام بخش‌های فوتبال کشور گسترش پیدا کند.

مهدی تاج در حاشیه مراسم رونمایی از هوش مصنوعی در حوزه داوری و VANهای ویژه VAR اظهار داشت: در این مدت بی‌خبر از گذشته و حال نبودیم. در جنگ ۴۰ روزه و ۱۲ روزه، جامعه فوتبال خودش را نشان داد. جامعه فوتبال در میادین پشتوانه خوبی برای رزمندگان اسلام بود. مردم هم از تیم ملی‌شان در جام جهانی حضانت کردند. همه تیم‌های ملی این وفاداری را نشان دادند و از همگی تشکر می‌کنم.

رئیس فدراسیون فوتبال درباره برنامه‌های این مراسم، اظهار کرد: امروز شاهد رونمایی از سامانه جامع هوش مصنوعی و ارتباط آن با مجموعه داوری هستیم. هوش مصنوعی مسئله و پدیده ویژه‌ای است که به هر جهت ما هم در جامعه فوتبال مثل سایر رویدادهای اجتماعی به این مسئله پرداختیم. دیگرانی هم این کار را کردند، جلوتر از ما هستند و الان بحث هوش مصنوعی را در همه حوزه‌های فوتبال، باید تعمیم بدهیم.

تاج با تأکید بر اهمیت استفاده از هوش مصنوعی در فوتبال گفت: بسیار کار مهمی است و هوش مصنوعی مسئله‌ای نیست که ما به آن گیر نکنیم. باید حتماً همه زمینه‌ها را انجام بدهیم و ان‌شاءالله سیطره گسترش آن در حوزه فوتبال بیشتر بشود زیرا به جامعه داوری کمک می‌کند.

تاج در پایان با تأکید بر داخلی بودن فناوری مورد استفاده گفت: مسئله مهم این است که هر سه این اتفاق توسط متخصصین داخلی انجام شده و آنها یک روزی به ما می‌گفتند حتماً باید تکنولوژی را بیاورید و دنبالش کردیم در تبریز یک مجموعه گفت دستگاه را می‌سازیم و ساخت. بحث هوش مصنوعی را هم افرادی که با فدراسیون همکاری می‌کنند انجام می‌دهند و سامانه فنی هم توسط خودمان انجام می‌شود.